
ДА ПОДКРЕПИМ РЕШИТЕЛНО МЕДИЦИТЕ!

21 Дек 2006, 17:00

ДО
ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Копие до: Министъра на външните работи на Република България

П Е Т И Ц И Я

От Александър Ивайлов Тонев, адвокат от Софийска адвокатска колегия

на основание чл. 45 от Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕЗИДЕНТ,

Обръщам се към Вас в качеството Ви на държавен глава, олицетворяващ единството на българската нация, и представител на Република България в международните отношения. Поводът, по който си позволявам да отправя до Вас тази петиция, е обявената на 19.12.2006г. смъртна присъда на наказателния съд в гр. Триполи срещу петте български граждани, упражняващи медицинска професия в Либия. Тази новина не може да предизвика нищо, освен ужас и потрес в съзнанието на българите, където и да се намират по света, както и у всеки цивилизован и здравомислещ човек.

Република България, чийто граждани сме всички ние, която наричаме своя Родина, е в навечерието на своето приемане за член на Европейския съюз. С трепет и надежда всеки български гражданин очаква момента, в който ще стане гражданин на Обединена Европа, макар и да изпитва тревоги и съмнения относно ефекта, който ще има членството на България в Съюза на европейските държави върху живота ни. Дошлата мрачна вест почерня нашите надежди и тежнения. Докато България стои на прага на своето пълноправно членство и се готви да заеме отново своето достойно място в семейството на европейските държави, след векове потисничество, чужди политически влияния и загуба на суверенитет, български граждани са осъдени на смърт за деяние, за което световно признати експерти дадоха категорично заключение, че нямат вина.

Изминаха осем години, осем години на безмерни мъки и страдания за нашите сънародници, хвърлени в либийския затвор, и за техните семейства и близки. Несправедливо обвинени, изтезавани, лишени от справедлив и обективен процес и дори от адекватна правна защита... Не бих искал да изразявам мнение относно минали действия или бездействия на българската държава и нейни представители. Всички станахме свидетели на редица политически ходове, сондиране на позиции, проведени срещи на високо ниво, дипломатически совалки, сформирание на междуведомствени групи. Уви, очевидно, всичко е останало безрезултатно.

Животът на българските граждани виси на косъм. Всички ние не можем да останем безучастни към тяхната участ. Ето защо, като български гражданин се обръщам към Вас и същевременно към всички компетентни органи и институции в българската държава, и Ви приканвам да вземете най-решителни мерки срещу това издевателство над нашите сънародници и над българската нация в този фалшифициран инквизиционен процес!

Като юрист по образование и професия, считам за позорен начина, по който българските граждани биват третирани години наред, лишавани от основни права, като правото на справедлив процес, на защита и човешко достойнство, подлагани на мъчения, с цел да бъдат унижени и склонени към самопризнания... Такова поведение на органите на наказателния процес в една съвременна държава не могат да намерят никакво правно или морално основание и могат да бъдат сравнени единствено с действията на репресивния апарат на Съветска Русия и Хитлеристка Германия... Същевременно, изказвам своята дълбока благодарност и преклонение към чуждестранните адвокати, които се включиха в защитата на българските граждани и полагат всеотдайни и неспирни усилия, въпреки подправения, субективен и предрешен наказателен процес.

Очевидно е, г-н Президент, че с меки, половинчати мерки няма да бъде стресната или пречупена деспотията, наречена Либийска арабска джамахирия, която, за жалост, все още съществува в 21-вия век. Поради това, подбуден от гражданска съвест и състрадание към несправедливо обвинените и техните семейства, Ви моля да предприемете или инициирате най-тежки мерки, макар и не престъпвайки границите на общоприетите норми на международното право. Известно е, че дори в сферата на международното публично право съществуват допустими мерки на реакция при явни нарушения от страна на субекти на международната общност на общоприети норми и на човешките права и свободи. Такава мярка е реторсията-предприемане на ограничителни мерки спрямо гражданите и юридическите лица на държава, която е предприела враждебни или дискриминационни действия или нарушения на права на гражданите на първата страна. В международноправната доктрина реторсията се възприема като напълно правомерно действие при извънредни случаи, когато нормалните средства и способности за уреждане на спорове в международните отношения са се оказали безплодни. Това средство за защита е израз на естественото чувство за справедливост и възмездие, което не може да бъде изкоренено от човешкото съзнание, независимо от промените в държавата и обществото. При създалата се ситуация е напълно несправедливо и нетърпимо либийските граждани и юридически лица да се ползват от защитата на правния ред и институциите на Република България за своите лични и имуществени права; спрямо тях би следвало да се предприемат рестриктивни мерки, като същите нямат място в нашата страна и никакво основание да се ползват от защита на интересите си. Нашата страна е атрактивна за извършване на инвестиции, за бизнес и туризъм, но тези блага не бива да са достъпни за никой гражданин или организация от "Великата" Либийска арабска джамахирия!

В същото време, бих искал да отбележа, че Република България, едва ли ще се чувства уютно в един съюз, в който държавите-членки и техните граждани не са равноправни и равнопоставени. До този момент Европейският съюз не зае ясна, недвусмислена и единна позиция по въпроса за несправедливо обвинените наши

сънародници в Либия, независимо от основанията за формиране на обща позиция по важни международни въпроси, съдържащи се в Договорите на Общността. В случай, че страните от ЕС не възприемат казуса с българските граждани в Либия като съществен, то нашата държава няма място в този съюз, който само "на книга" претендира за равноправие и справедливост! В тази светлина, едно обръщение до ЕС, изразяващо възмущението на Република България спрямо действията на либийската държава и спрямо липсата на адекватна подкрепа от Съюза за българската кауза, би изглеждало напълно основателно и приемливо. Както и крайно средство - едностранно отлагане пресъединяването ни към Съюза... В заключение, като човек, бих искал да Ви попитам: "Кое представлява по-голяма ценност - международната политика или човешкият живот?... Имат ли основание българските граждани да очакват да бъдат защитени в чужбина от българската държава, както предписва Конституцията?" Очаквам своевременната Ви реакция, като се надявам същата да стане достойние на цялата международна общност и да получи съответен отклик.

С УВАЖЕНИЕ И НАДЕЖДА:

Александър Тонев

/Петицията е подадена в деловодството на Президента и Приемна на Министерство на външните работи на РБ/